

Novoroční

Kdysi dávno jsem žila na místě, kde v zimě bývalo plno sněhu. Když napadl nový sníh, zakryl nejen všechnu ošklivost, ale i všechny nerovnosti a také všechny cesty. Mohli jste vyjít na neposkvřenou sněhovou pláň a vyšlapat si na ní svůj nový svět.

Někdy se o totéž pokoušíme na začátku nového roku. Ale zatímco ve sněhu to jde snadno, vydat se úplně novou cestou a zapomenout na tu starou, ukrytou pod sněhem, v životě to tak jednoduché není. Optimistický úběl prvního dne rychle zešedne a za pár dnů zjistíme, že místo do posilovny nás naše nohy vedou dávno vyšlapanou cestou přímo k plné ledničce.

Možná je to tím, že se některé věci nedají jen tak naplánovat k určitému datu, protože všechno v životě má svůj čas a své místo, a člověk musí ke změnám dozrát. Zvláště znamenají-li ony změny alespoň v prvopočátku násilí, které pácháme sami na sobě. Nebo násilí zdánlivé, které pácháme na druhých tím, že jim například přestaneme poskytovat komfortní servis, na který byli dosud zvyklí.

Tu představu zasněžené pláň bychom si asi měli občas dopřát bez ohledu na to, jaké datum zrovna píšeme. Hlavně ve chvílích, kdy se nám zdá, že naše situace nemá řešení a že jsme se ocitli ve slepé uličce. Když se nám podaří, aby nám z dohledu zmizely všechny zaběhané cesty, snadněji snad přijdeme na tu novou a správnou.

Musím se sama sobě smát, když si vzpomenu, s jakou nedůvěrou, odsudkem a možná až s jistým odporem jsem před pár lety na svém prvním Prague Patchwork Meeting koukala na vystavené artquilty. Tedy na quilty neužitečné, které neměly sloužit ani jako přehozy, ani jako příkrývky, a které zcela nepochybně nebylo možné ani vyprat. Většinou mi připadaly jako podivné a samoučelné pracholapky. Od té doby jsem urazila kus cesty a dlužno podotknout, že ty artquilty také. Alespoň tedy už dlouho jsem nenarazila na quilt ušitý z upotřebených čajových pytlíčků, naopak potkávám díla krásná, technicky dokonalá a navýsost inspirativní.

Od té doby uběhl vlastně jen kratičký čas, a já teď šiju v ruce quilt na zadané téma Stará Praha. Vyhýbám se sice tomu, abych napsala, že šiju obraz, protože šité obrazy přece nesnáším, ale

on to prostě obraz reálného místa je. Nebo alespoň impresí tohoto místa.

Říká se, že odříkaného největší krajíc. Ne vždy tomu tak je, ale občas se stává, že zavrhneme něco z pouhé z neznalosti. Jen proto, že jsme neměli chuť, čas nebo možnost se s tím seznámit, že jsme neměli příležitost nechat to na sebe působit a snažit se to když ne vstřebat a pochopit, tak alespoň to vzít na vědomí.

Není to ale vždy snadné, protože dnešní doba je překotná a zahlcená informacemi natolik, že nemáme šanci se v nich alespoň trochu zorientovat. A někdy ani nechceme, často ke své škodě.

Proto bych nám všem pro letošní rok přála, abychom dokázali mít otevřenou, ale i kritickou mysl. Abychom dokázali přijímat a užívat vše přínosné a nenechali se opít rohlíkem či koblihou. Abychom se nedali a abychom dokázali nejen pojmenovat, ale i si plnit svá přání i své sny.

A hlavně nám všem přeju hodně zdraví, pohody, radosti a lásky. A jen samé dobré cesty.

Vyšlo na Zvířetníku 3. 1. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/novorocni-cesty-a-predsevzeti-de9-/p_zviretnik.aspx?c=A170102_174301_p_zviretnik_kosa

{fshare}